

פרקליטים לידסקי ושרטר
ליווי לכל החיים

למי לפנות בצר לו. יצירההרס שלו משך אותו למקום היחיד שבו היה מוגן וחסר בעיות, לכלא.

הפרוץ שהדהים את המישרה בשיטותיו המתוחכמות עשה נסיון כושל וחסר-תיקווה לפרוץ לכספומט ברחוב מרמורק. הציד שבו השתמש היה בלתי-מתאים למטרה, והוא חדר לבנק למרות שראה כי הפריצה התגלתה ויש אנשים בסניף. הוא נפל כפרי בשל לידיהם של השוטרים המשי-תאים, ושוב הודה באשמתו בבית-הדין. העיתונות חגגה את חזרתו של דילר לחדשות. מעלליו בארץ ובחוץ-לארץ מילי או את דפיה-העיתונים. האגדה שנוקמה סביבו גדלה והלכה, למרות שהיא שוב לא התאימה כלל לגבר בן הארבעים, שהיה שבור בגופו וברוחו.

החשש פן יחזור לכלא, ובכך יאבד את האפשרות האחרונה לשקם את חייו, הבעית אותו.

הגיל והמחלות נתנו בו את אותותיהן. דילר היה כבר בן 41 כאשר נעצר בינואר 1980. ימים ספורים לפני יום-הולדתו. הוא נראה עוד יותר מסוגף וגזירי מפעם. כאשר התעורר בבית-החולים שבו מצא את עצמו אחרי תפיסתו, הדבר הראשון שקידם אותו היו הבוקי-המצלמות של צלמיה-העיתונות. הוא הגיע למסקנה כי ביובו את חייו, כי גיל ארבעים הוא התחלת הסוף, ואם יתמיץ את ההזדמנות הן יאבד את הדבר היקר ביותר — את חייו.

במעצר בבית-החולים של הכלא חיבר דילר הפצוע מיסמך אנושי מועזע בכנותו בעומק החשיפה שלו. הוא כתב לד"ר ראובן מאיר, שבדק אותו בכלא, הזכין עליו חוות דעת לבית-הדין. הוא סיפר לרופא את כל תולדות-חייו. הוא הסביר את מגיעיו ואסונותיו. את יאשו ואת תיקותיו. את תמציתו של מכתב זה, שכלל 23 עמודים מודפסים, שלח דילר גם לשופט דוד ולך שפסק את דינו.

השופט חיים דבורין עמד לפני דילי-מה קשה מאוד. הוא שמע כי למרות האינטליגנציה הטובה של הנאשם, הוא סובל מסימנים מוקדמים של סכיזופרניה. כי מעשיו הפליליים גרמו לו סיפוק מיכולתו להערים על המישרה, כי הוא סבל מריגשי-אשם חמורים על שהביא על מישפחתו בושה וכי כאשר נתפס ביקש ממישפחתו לשכוח אתה ולא להעמיד לו עורף-דין, מכיוון שהוא יודע כי עליו לשבת שנים בכלא, ומשום ש"יבלית צריך לעקור".

דילר חדר מפני פירסום הפרשה וחשש מאוד לגורל הקשר שיצר עם הבחורה שאיתה התגורר באותה התקופה. פסיכיאטר רים שבדקו אותו העידו בבית-הדין שפוט על אישיותו המסובכת, על איבוד תחושת המציאות הנגרם לו מפעם לפעם, בשל אישיותו הסכיזואידית, וכי הוא פעל נגד התברר מתוך דחף לעלינות.

במצב של כליאה ממושכת, אמרו הרופאים, עלול הנאשם לגלות למצב של פסיכוזא ממש. אך לעומת זאת לא שללו את האפשרות כי טיפול פסיכיאטרי מתמיד בתוך בית-הכלא עשוי לעזור.

השופט הושפע בעיקר מהפריצה לביטו של הציר רובין שהותירה את הבית במהפכה נוראה ואשר פגעה בבריאותו של הציר, והחליט לגזור על דילר שבע שנות-מאסר בפועל.

הכרוש העצום שנמצא במכונית-המחבוא של הנאשם הוחזר לבעליו, ודילר נקבר לשנים ארוכות בבית-הכלא ברמלה. הוא לא השתנה גם שם. הוא נותר זאב בודד, לא התחבר עם איש, והתקשר רק לאפריים להמן — פסיכולוג שהיה בא לבית-הסוהר כדי לטפל בו. הוא עבד בבית-הדפוס של הכלא, למד שפות זרות, וכדי לקבל אוכל צימחוני היה מנקה מדי יום את שולחנות חדר-האכל ורוחץ את הרצפות.

הטיפול הפסיכולוגי החל להשפיע. דילר החל מבין את עצמו טוב יותר, היה ער למגיעיו ולעתידו, ומצא את הדרך שבה שאף להמשיך את חייו. הוא התחיל מת עמק בספרים על רפואה צימחונית, והתי-ליט כי כאשר ישוחרר ילמד מיקצוע זה, ישא אשה וישקים בית, וכך יצא מבדידותו הנזחית — שהיא מקור בעיותיו.

הוא הבין כי בעצם נבעו פעולותיו הפליליות מרצון להעניש את עצמו, או כפי שהוא קורא לכך, "להתאבד בתשלוי מים". מעולם לא נבה ליהנות מפרי-העבירה — הוא נתפס בדרך-כלל קרוב מאוד לביצועה. תמיד השאיר עיקבות, או חיכה לשוטרים שיעצרוהו, זממדי הודה באשמה.

פנים מעונים ומיוסרים

ניגורו החדש, צבי לידסקי, הביא מלבד חוות-הדעת הפסיכיאטרית גם נזירה הולנדית, אולגה וילדה, אשר טיפלה בדילר בכלא ההולנדי ונקשרה אליו בקשר מיוחד. היא באה לישראל, והעידה כי בידה לעזור לדילר ללמוד את המיקצוע הרצוי לו ולתמוך בו מבחינה נפשית.

גם התובע הוותיק, שליווה את דילר מתחילת דרכו, עוזי שרטר, לא היה חריף מדי. ניכר היה בו כי הוא מעריך ומחבב את הנאשם יוצא-הדופן, שאותו הוא הכיר כבר לפני 13 שנים.

השופט ולך נתן לדילר את ההזדמנות שאותה ביקש. הוא דן אותו למרות עברו "המפואר", לשנה אחת בלבד של מאסר בפועל, שהחלה מיום מעצרו. שלוש שנות מאסר נוספות שהוטלו עליו, היו על-תנאי. דילר שוחרר הבית-הסוהר צולע, פגוע ובודד מאוד. שוב היה עליו לחזור לבקש את תמיכת מישפחתו, שסבלה כל-כך הרבה בעטיו. מצבו הגופני לא איפשר לו לעבוד. אך הוא התחיל בתיכונן נסיו-הפסיכולוג שטיפל בו, וגם הנזירה ההור-לנדית הבטיחה לבוא לשם כדי לעזור לו להסתדר.

בחודש אפריל השנה נעצר שוב עלי-ידי שני שוטרים, שהיו במארב, ליד מכונית גנובה ברחוב בת-למינה. השוטרים ראו אותו בא למקום, מצין במכונית ואחר-כך רוכן לתוכה ומנסה עליו מאחור ותפסהו. לדבריהם התנגד למעצר והחל חובט בהם בעורת ראשו. מישפטו — על גניבת רכב, החוקת כלי פריצה ותקיפת שוטרים — מתקיים בימים אלה לפני השופט המחוזי יוסף חאגי-יחיא.

דילר עצמו, מגודל זקן, בעל פנים מעור-גים ומיוסרים, הרכין את ראשו ונראה כמי ששוב אינו מתעניין בהבלי העולם הזה. עניו היו משפלות, והוא לא הגיב

או חיכה לשוטרים שיעצרוהו, זממדי הודה באשמה. הוא מעולם לא השתמש ברכוש שהשיג כדי להיטיב את מצבו, והיה הדוגמה הבולטת לכך שהפשע אינו משתלם. הוא גם סבל סבל רב על הבושה והצער שהטיל על מישפחתו וחברתו במעשים אלה.

שבר כלי

אשר שוחרר מבית-הסוהר קיבל סכום כסף ממישפחתו ונסע לאירופה כדי להתחיל את לימודיו. אולם ברומא הפך הוא עצמו קרבן לגניבה, וכמעט כל כספו נגנב ממנו. הוא התבייש לפנות שוב למישפחתו לעזרה ועבד בעבודות שונות כדי להתפרנס.

הוא הגיע עד פת לחם, הסתבך בהולנד בעבירה של פריצה כושלת, ונכנס לכלא. שנתיים התגלגל בניכר עד שהוכרו בהור-לנד כאישיות בלתי-רצויה ונשלח בחזרה לישראל. הוא הגיע ארצה אחרי תאונת דרכים קשה. שבה נשברו כמה מצלעותיו, ובירכו הפגועה נשברה שנית לרסיסים. כאשר חזר לישראל היה שבר-כלי. הוא סבל מכאבים עזים ברגלו, ואת מירב זמנו בילה בכיסא-גלגלים. הוא התבייש מאוד לחזור ולהיות לנטל על מישפחתו, ועבודה לא יכול היה למצוא בשל מצבו הגופני.

האדם היחיד שאותו אהב וכיבד, אפרים להמן, שוב לא היה בארץ. לא היה לו

בתשלומים

גם התובע הוותיק, שליווה את דילר מתחילת דרכו, עוזי שרטר, לא היה חריף מדי. ניכר היה בו כי הוא מעריך ומחבב את הנאשם יוצא-הדופן, שאותו הוא הכיר כבר לפני 13 שנים.

השופט ולך נתן לדילר את ההזדמנות שאותה ביקש. הוא דן אותו למרות עברו "המפואר", לשנה אחת בלבד של מאסר בפועל, שהחלה מיום מעצרו. שלוש שנות מאסר נוספות שהוטלו עליו, היו על-תנאי. דילר שוחרר הבית-הסוהר צולע, פגוע ובודד מאוד. שוב היה עליו לחזור לבקש את תמיכת מישפחתו, שסבלה כל-כך הרבה בעטיו. מצבו הגופני לא איפשר לו לעבוד. אך הוא התחיל בתיכונן נסיו-הפסיכולוג שטיפל בו, וגם הנזירה ההור-לנדית הבטיחה לבוא לשם כדי לעזור לו להסתדר.

בחודש אפריל השנה נעצר שוב עלי-ידי שני שוטרים, שהיו במארב, ליד מכונית גנובה ברחוב בת-למינה. השוטרים ראו אותו בא למקום, מצין במכונית ואחר-כך רוכן לתוכה ומנסה עליו מאחור ותפסהו. לדבריהם התנגד למעצר והחל חובט בהם בעורת ראשו. מישפטו — על גניבת רכב, החוקת כלי פריצה ותקיפת שוטרים — מתקיים בימים אלה לפני השופט המחוזי יוסף חאגי-יחיא.

דילר עצמו, מגודל זקן, בעל פנים מעור-גים ומיוסרים, הרכין את ראשו ונראה כמי ששוב אינו מתעניין בהבלי העולם הזה. עניו היו משפלות, והוא לא הגיב

מס' סדר	שם	כתובת
1-6	אריה ורדימיס	א. ג. 100
1	כלא	
2-1	א. ג. 100	א. ג. 100
3-2	א. ג. 100	א. ג. 100
6-3	א. ג. 100	א. ג. 100
7-6	א. ג. 100	א. ג. 100
17-7	א. ג. 100	א. ג. 100
8-7	א. ג. 100	א. ג. 100
9-8	א. ג. 100	א. ג. 100
9	א. ג. 100	א. ג. 100
10-9	א. ג. 100	א. ג. 100
11-10	א. ג. 100	א. ג. 100
13-11	א. ג. 100	א. ג. 100
15-14	א. ג. 100	א. ג. 100
18-15	א. ג. 100	א. ג. 100
17	א. ג. 100	א. ג. 100
19-17	א. ג. 100	א. ג. 100
21-19	א. ג. 100	א. ג. 100
19	א. ג. 100	א. ג. 100
19	א. ג. 100	א. ג. 100
19	א. ג. 100	א. ג. 100
19	א. ג. 100	א. ג. 100
20-19	א. ג. 100	א. ג. 100
21-20	א. ג. 100	א. ג. 100
21-21	א. ג. 100	א. ג. 100

ראשייה-הפרקים של דילר לפרשת-חייו
בושה למישפחה